

Obřezání Ježíše

L 2,21-24

Tato slova nás při čtení Bible patrně nijak neupoutají. Jsou zařazena doprostřed zajímavějších příběhů a téměř mezi nimi zanikají. A my rádi slyšíme něco nového. Tendencí člověka je věci zkoumat. Nic proti, ale tendence Boží je věci skrýt. Tento fakt není odvozen jen z pozorování dějin, ale je zapsán v Př 25:2 „Sláva Boží je věc ukrýt, sláva králů je věc prozkoumat“. Jestli tento verš říká pravdu, pak věci skryté jsou Bohu blíž než věci zdaleka viditelné. *Sláva Boží je věc ukrýt, kdežto sláva králů (a vlastně všech lidí) je věc prozkoumat.*

1. „OSMÝ DEN JE CHLAPEC OBŘEZÁN A DOSTÁVÁ JMÉNO.“

a) Zde jde o víc než pouhý obyčej. Nejen že Marie a Josef byli poslušní starověkého příkazu, ale dali dítěti skutečně jméno: **Ježíš!** A to byla poslušnost mnohem živější. Poslušnost slovu anděla, který se ukázal jak Josefovi, tak Marii. Nezávisle na sobě.

I/ Vidíme, že Bůh jedná s každým člověkem individuálně. Že se nespokojí s kolektivní stádovou poslušností ovcí, ale že promluví k Marii zvlášť a zvlášť i k Josefovi. A oni pak jdou spolu s osmidenním novorozencem do chrámu a společně mu dají jméno Ježíš. Jehošua či Jozue. Hluboko v srdci měli zapsána slova Božího anděla: „*počat z Duchu svatého ... vysvobodí lid z jeho hříchů ... bude nazván Synem Nejvyššího ...*“ Pán Bůh i dnes obrací každé srdce zvlášť. A ty pak teprve jdou pospolu jako Boží lid.

b) Jméno Ježíš není jako každé jiné jméno. V překladu znamená „*Hospodin vysvobozuje!*“

I/ Je to jméno nad každé jiné jméno. V tomto jménu budou pokřtěni mnozí, kteří v něj uvěří. S tímto jménem bude spojen nový život řady lidí. Začnou nově věci, nové vztahy. Církev ponese toto jméno ve svém názvu a bude je zvěstovat po tisíciletí. Bude se v tomto jménu shromažďovat a konat mocné skutky. A s ním bude spojena velká naděje těch, kdo uvěří. Uskuteční se, co toto jméno znamená, totiž SPÁSA.

II/ Toto jméno bude zárukou, že nás Bůh vyslyší. Voláme-li k Němu v tomto jménu, není to nadarmo. U Boha znamená jméno Ježíš mnoho. Vyslovíme-li před Bohem jméno Ježíš, vyslovujeme jméno vlivného zastávce a přímluvce. Jako bychom říkali, že před Bohem nestojíme sami, jen tak se svou křehkostí a nestálostí, se svými pochybnostmi a se svou bídou a hříchem. Toto jméno u Boha něco platí, má váhu. Pán Bůh na svého Syna dá. V něm nám byl dán klíč k božím srdci. Ve jménu Ježíš máme něco, čemu Bůh neodolá. Proto je Bůh zároveň i skrývá. A my jen s bázní a třesením můžeme být skrze toto jméno spaseni. V Ježíši se nám otevírá i věčnost. Jsou jména se kterými je spojena záhuba, ale skrze jméno Ježíše můžeme být zachráněni.

III/ Proto pro jméno Ježíš také dokážeme lecos podstoupit. Dokážeme je vyznávat i když je to nepohodlné. Rozhlašovat i když sklídíme posměch, vzývat i kdyžby pro ně přicházelo pronásledování.

IV/ Toto jméno dal sám Nejvyšší svému prvorozenému a jedinému Synu. Sám Nejvyšší jej pojmenoval Zachráněncem, Spasitelem. Nerozhodli tak lidé, ale Bůh. Tuto cestu mu nezvolili druzí lidé, ani si ji nezvolil sám od sebe, ale přijal ji jako úkol od Boha. Proto byl podle židovského obyčeje obřezán, proto za něj bylo zapláceno výkupné dvě hrdličky nebo dvě holoubata, jako za každého prvorozeného chlapce. Proto se, jako dospělý muž dává pokřtít spolu s hříšníky Janovým křtem u Jordánu, proto bude jíst a pít s podvodníky a šlapkami u jednoho stolu a proto se na kříži naplní slovo: „*Nesl úděl s přestupníky.*“

V/ V tomto jménu přichází mír a pokoj. Ne ve jménu ledajaké lidskosti, ale ve jménu Ježíšovy lidskosti. Ne ve jménu ledajaké spravedlnosti, ale ve jménu Ježíšovy spravedlnosti. Ne ve jménu ledajakého milosrdenství, ale ve jménu Ježíšovy oběti.

2. PÍSMO ZDŮRAŽŇUJE, ŽE MARIE PORODILA SYNA SVÉHO PRVOROZENÉHO.

a) Nám to dnes už nic neříká. Celý starověký Orient však prvorozenství považoval za něco významného. Prvorozený syn byl dědicem. Následníkem. Pokračovatelem rodu. Dostával větší díl z dědictví. Větší požehnání. Má ale i větší zodpovědnost. Za matku, zůstane-li vdovou. Za sestry, zůstanou-li neprovdány. Za dům. Za pokračování rodu. A protože šlo o tak významnou bytost, dělal si na ní nárok i sám Hospodin.

b) Bůh si vždy dělá nárok na to, co považujeme za nejdůležitější.

- I/ A tak i prvorozený syn patřil Hospodinu. Podle starozákonního předpisu: „Vše, co je mužského pohlaví a otevírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu.“ Tak jako mu patří první díl úrody, první díl platu, jeden celý den týdne, apod.
- II/ Je těžké vzdávat se něčeho, co jsme sami odrodily, odnosili, odchovali a nebo mluvíme-li o věcech, odpracovali, oddřeli, odmakali... Vzdávat se něčeho, na co máme podle lidských měřítek právo jako na výsledek potu práce našeho těla nebo naší mysli. Josef s Marií si více než kdokoli jiný uvědomoval, že to, co chovají ve svém náručí, patří Nejvyššímu. Že dítě mají jen svěřené do péče. Pro matku obzvlášť bolavé zjištění. Marie však zůstává i nyní „služebnicí Pána“ a proto akceptuje s Josefem tuto prvotinu svého života jako to, co patří Hospodinu. Na znamení toho dávají dítě obřezat a obětují za dítě dvě holoubata. Jejich čin byl tehdy pro Židy běžným příkazem. Tak to prostě dělali všichni židovští rodiče. Pro nás to ale je viditelné znamení toho, že neupřeli Bohu, co Božího jest.
- III/ Stále v Bibli obdivuji matky, o nichž čtu, že Bohu neupřely své děti a že je dali na výchovu do chrámu a nebo jiným způsobem svěřili do péče Nejvyššímu. A to je velká otázka i pro nás. Neupíráme Bohu, co je Jeho? Tady slova: *“Bud’ vůle Tvá”* nestačí. Nejde jen o pasivní poddání se Boží vůli, když nám zasáhne do života jinak než jsme si naplánovali. Jde o aktivní jednání. Aktivní odevzdání Bohu. Marie a Josef viditelně stvrdili před zraky kněze, že dítě patří Bohu jako prvotina a oni se o ně budou jen starat. Starat ze všech svých sil a nejlepšího svědomí. Ale nepřivlastní si ho, protože je přijímají z Božích rukou jako dar. Takové lidi si Bůh může použít pro službu lásky v tomto světě. Ne pyšné, ale pokorné. Ne sobecké, ale dávající. Ne hájící právo své vlastní, ale hledající předně věci království Božího.

3. A TAK BYL OSMIDENNÍ KLOUČEK OBŘEZÁN PODLE ŽIDOVSKÉ TRADICE:

- a) Jako Žid se narodil, jako Spasitel světa umřel na kříži. To, že se narodil jako Žid znamená, že měl kůži nahnědlou jako Rom, oči černé jako uhel a rysy arabské. Přijal židovské tradice a Izraelské občanství. Obrízkou vsazen do zákona Mojžíšova. Proč to zdůrazňují? Protože chci abychom si uvědomili, že od dětství nebyl k rozeznání od jiných dětí. Ve všem jim podoben, kromě hříchu. Když pak ve svých 33 letech začal kázat a konat mimořádné divy, nedokázali v Něj uvěřit ti, kteří Ho znali od dětství. V té době selhává i víra jeho matky Marie. Spolu s jeho sourozenci si ho jde vyzvednou, jako pomateného. A On skutečně nebude moci v městě, kde vyrůstal, v Nazaretě, později učinit mocné divy. Vždyť nebyl k rozeznání od jiných dětí. A proto nedokázali uvěřit v Něj, jako v Božího Syna. Pohrdavě říkají: *„Známe přece jeho bratry a Jeho sestry, u nás slouží!“*
- b) Boží sláva je věci skutečně ukrýt. To, že jsme v Něj uvěřili je mimořádná Boží milost. Nejde to bez zjevení shůry. Proto se modleme za své děti. Je to dar Boží milosti, rozpoznají-li v klukovi z Nazareta Božího Syna a svého Spasitele. Ježíš sám v jednu chvíli *„zajásal v Duchu svatém a řekl: “Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zlíbilo.“* Bůh to nejslavnější činí neskrytější. Proč? Protože se mu to tak zalíbilo!
- c) Byl jeden z nás. Jako syn člověka. Dětem dítě. Rybářům rybář. Židům Žid. Člověku člověk. Ne proto, abychom si Boha mohli přes Ježíše přitáhnout za provázek. Ne proto, aby plnil naše neskromná přání a pak ho zase odstrčili, kdyby strkal nos do našich věcí příliš. . Jeden z nás se stal proto, aby Boží vůle nezůstala vzdálenou a Boží přikázání nerealizovatelnou ideou. Aby si nikdo nemusel zoufat, že je na světě sám. *„Dítě narodilo se nám. Syn dán jest nám. A lid, který bloudí v zemi šeré smrti, uzří veliké světlo. Bůh je s námi. On vysvobodí lid z jeho hříchů. Nám, nám narodil se...“*

Závěr:

Je tak blízko, že nemůžeme říci: *„Bůh mě nezná!“* Je tak blízko, že nemůžeme říci: *„Bůh mně nerozumí!“* Je tak blízko, že nemůžeme říci: *„Nevím, co Bůh ode mne chce!“* Tak blízko, že nemůžeme říci: *„Bůh mě neslyší, Bůh o mně neví, Bůh necítí, co cítím já!“*

On to ví. On mě zná. On mi rozumí. On se stal dítětem. On byl člověkem. Měl naše oči, naše uši a naše ruce. Bydlil v našem městě. Jeho sestry nám pomáhaly s úklidem. Jeho bratři s námi chodili do třídy. Pil stejnou vodu jako já a nakupoval ve stejných obchodech. Byl poddán stejnému pokušení. Byl jedním z nás.

On je nám stále tak blízko! Nevlamuje se. Jen stojí za dveřmi a klepe. Praví: *„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“* Zj 3:20

AMEN